

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Deo, Angelis Et Actibus Humanis

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Quæstio IV. De Obstinatione Dæmonum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82949](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82949)

elligitur de implendis ruinis, non arithmetice, sed quod unde illi exciderunt, illuc prædestinatus, ut speramus, pertingemus.

QUÆSTIO IV.

De Obstinatione Dæmonum.

De hac Suarez hic L. 8. à c. 7. Vasq. d. 239. Arriaga. d. 25. n. 24. Martinon d. 44. n. 63. Franc. Lugo disp. 27. Joan. à S. Th. q. 44. a. 2.

DIFFICULTAS I.

Notantur summatim aliqua.

NOTO 1. An post peccatum expectaverit Deus ad penitentiam dæmones? Expectasse docet Scotus Gabr. Salmeron. Lorinus. Quia videtur hoc congruere exaggerandæ Dei misericordiæ, citaturque locus Cyrilli Hierosol. Catech. 2. *Nesciri quanta Deus condonarit Angelis, & illis indulget.* Pro eadem sententia citat Salmeron apud Suarez cit. cap. 1. n. 4. etiam Gregor. Niss. Basil. & Bernardum. Communior tamen oppositum tenens opinio, certa. Sed pro rationem invenire non ita est expeditum.

RATIO 1. Adferri solet ex secunda Petri secundo, *Deus Angelis peccantibus non pepercit*: quæ verba indefinita huic universali æquivalent, nullis Angelis peccantibus pepercit Deus.

RESPONDETUR. Hunc locum ostendere quod nulli pepercit, sed non ostendere, quod nulli exhibitione gratiæ sufficientis, parcere voluerit. Quod autem dicit Suar. ex 1. Reg. 15, quod talis locutio ostendat Deum non habuisse voluntatem parcendi: est enim ille locus similis ei: *Vade & percutite Amalec, & non parces ei.* Quo in loco nullam habuit Deus ex parte sua voluntatem remissionis: Ergo nec hic habuit, siquidem dicitur, nullis Angelis pepercit.

Sed id non convincit, quia ex una parte aliter se Deus solet habere circa pœnas animarum. Et sicut ex illo loco Regum non colligitur, quod non dederit tunc Amalecitis gratiam sufficientem ad penitendum; sic nec ex priori colligitur, quod eam non dederit dæmonibus. Deinde ex alia parte sunt loca quæ ostendunt, quod ly non parci non sumitur ad ostendendam subtractionem etiam gratiæ sufficientis, ut cum Job 9. dicitur: *Verebar omnia opera mea, sciens quod non parceres delinquenti*: & cum Deus Sodomæ dicit se nolle parcere.

RATIO 2. Solet adferri ex auctoritate Patrum.

1. AUCTORITAS est Damasc. L. 2. de Fide c. 3. Sed inibi solum negat Damasc. dæmonibus penitentiam stantem in afflictione corporali: negat enim penitentiam, quia non sunt corporei; intenditque ad maximum ostendere, quod de facto non penituerint.

2. AUCTORITAS est Fulgentii de Fide ad Petrum c. 3. Sed illo loco tantum dicit, quod divino munere nunquam se repararunt: hoc est, quod nullus resipuerit.

3. AUCTORITAS est Augustini pluribus locis. Sed illis negat penitentiam, supple ætually, nihil agens de gratia sufficienti. Quo etiam modo explicandus est Gregorius 2. Moral. c. 3. Quando autem lib. 4. c. 9. & 10. dicit: *Angelum ita cecidisse, ut reparari non possit*, explicari debet, quod non possit reparari ex suppositione consequenti, supposito scilicet, quod nolit. Unde adferens rationem, cur revocari non possit, hanc dat: *Quia nec sperat, nec emendatur*; non agit autem quidquam de negata gratia sufficiente: ita ut illud non possit ex contextu, non significet negationem gratiæ, sed negationem actionis, sine quâ, nemo liberè salvari potest. Quo etiam modo explicari debet Prosper & Bernard.

RATIO 3. Præter alias refutatas hæc solet adferri, quia non est probabile ex tanto numero neminem conversum esse, si habuerunt omnes gratiam sufficientem, & tamen præsumitur, quod nemo sit salvatus.

Hæc ratio non convincit, quia multum probat: probat enim reproborum aliquem ex tanto numero finaliter convertendum: quia eis datur gratia sufficiens. Quod autem dicit Suar. quamvis Angeli non sint inflexibilis voluntatis, nihilominus magnam moralem difficultatem habere mutandæ voluntatis: Concedo, sed inde non sequitur, non datam tali voluntati gratiam, cum quâ posset se convertere.

Optima ergo probatio est communior persuasio Doctorum, cui in hoc genere standum est. Quanquam Suarez duobus in locis monet clarè datum esse illis auxilium sufficiens. Lib. enim 8. c. 1. n. 25. inquit; *Quamvis absolute non caruerint auxilio sufficienti*, & n. 26. dicit. *Nec Deum intra eandem moram illis denegasse omnino sufficiens auxilium gratiæ.*

AUCTORITATES, quæ in oppositum citantur à Salmerone, non convincunt. Quia quod ad Origenem attinet, ille præsternit viam suo errori, quo vult damnatos aliquando salvandos. Cyrilli auctoritas est difficilior. Suarez n. 13. dicit, quod fortasse aliqua levia peccata dimiserit Deus, sanctis Angelis. Tamen dicit hanc responsionem non sibi placere: quia Patres nunquam hoc significant. Unde potius exponendum censet de anticipata indulgentia, hoc est præservando illos: unde & Christus, dicitur esse Redemptor præservativus.

NOTO 2. Quod dæmones non sint inferno liberandi: definitum est contra Origenem & alios in 5. & 6. Synodo, & in Concil. Lateran. ab Innoc. III. fundatur autem in illo loco Scripturæ: *Ite maledicti in ignem æternum. Vermis illorum non morietur. Lignum sive ceciderit ad austrum, &c.* Consequenter penitentia illis effi-

cacis,

cacis, nullus locus. Addit tamen Arriaga n. 25. Licet omnino censeat demones non habere potentiam ad veram poenitentiam, non putat tamen id adeo certum esse. Tota in hoc difficultas est, quæ sit ratio illius impoentitiæ, obstinationis, &c. &c. Quod autem dicetur de Angelis, proportionatè dicendum de hominibus.

DIFFICULTAS II.

*Quæ ratio per alios Obsinationis
Dæmonum.*

RATIO adferri solet. Ob quam sint impoentes ad faciendam veram poenitentiam, quia scilicet negatur illis gratia etiam sufficiens in poenam peccatorum, & tamen sine tali gratia impossibile est poenitere. In sententia autem quæ dicit naturalem dolorem esse sufficientem, illa licet falsa sit, ad præsens accommodari non potest: quia dolor naturalis est per illos sufficiens, non nisi ad delenda venialia; quomodo autem delerentur in illis mortalia? Ulterius hæc ipsa ratio in hoc resolvi solet, quod in illis non sit possibilis actus naturalis, simpliciter tamen bonus. In oppositum hoc est, quia damnati non amiserunt suam liberam potentiam, cur ergo ex libertate, non possent procedere ad talem actum, qui & ex objecto, & ex circumstantiis, sit omni ex parte bonus moraliter? Est quæ pro hac sententia Scotus. Basilius, Durand. Anglez. Pelbartus in Glossario, omnes apud Suar. l. 8. c. 8. Oppositum tamen sentiunt Patres apud eundem Suar. Fulgent. de Fide ad Petrum c. 3. *Omnes illi prævaricatores Angeli, nec mala possunt unquam voluntate carere, nec panis.* Similia habet Innoc. III. Prosper. Bern. Ignatius Martyr. Gregorius M. Fudatur quæ in illo loco Script. ad Gal. 6. *Dum tempus habemus, operemur bonum.* Joan. 9. *Venit nox, in qua nemo potest operari.* Eccles. 9. *Neque opus, neque ratio, neque sapientia, neque scientia, erunt apud inferos.* Hæc ratio, quia defectum conversionis, in defectum gratiæ rejicit, ordinariè ab Auctoribus respicitur.

2. **RATIO** ex Vasq. est d. 241. c. 4. Cur damnati non possint habere actum simpliciter bonum moraliter, referentis hoc in id principium: quia non habent cogitationem congruam. Sed hoc principium non convincit: quia nomine principii congrui accipit Vasq. gratiam efficacem, quæ absolute loquendo non est quæ efficax, simpliciter necessaria ad agendum bene.

3. **RATIO** ex Molina est. Quia Deus denegat illis concursum generalem, ad quemcunque actum bonum moraliter.

IMPUGNANT I. Aliqui hanc sententiam ex eo, quia fieret perpetuum miraculum, aut violentia voluntati illorum.

RESPONDERI posset. Nec violentiam nec miraculum futurum: quia denegatio illius con-

curfus, est secundum exigentiam moralem, peccatorum præcedentium; quæ exigentiæ posita, nihil sit violente à Deo.

IMPUGNANT 2. Aliqui cum Suar. Quia est indignum bonitati divinæ, negare auxilium, eo animo, ut non fiat ullum opus bonum.

RESPONDERI posset. Negare tale auxilium independenter ab exigentibus hanc poenam peccatis, esset indignum Deo, secus illis exigentibus.

IMPUGNARI potest 3. Ratione, quam ex Suar. sic conficit Arriaga. Sequeretur multa opera mala facere Deum non solum permittendo, sed positivè concurrando. Nam permissio tunc tantum habet locum, quando datur auxilium sufficiens, & negatur efficax. In hac autem sententia, etiam sufficiens negatur: quia positivè & efficaci decreto, antecedenter vult, ne fiat opus bonum. Et licet ille actus non esset jam peccaminosus, quia nec liber: hoc ipsum tamen videtur esse indecens, ut Deus determinet ad actum in se malum.

RESPONDERI posset, phrasin hujus argumenti, nempe quod Deus concurrat positivè ad opera mala, nullum absurdum continere: quia ille concursus, est actio physica, quæ non est imaginabile, quod non sit positiva. Sed si argumentum procedat de voluntate positiva peccati, id quidem absurdum est; sed negatur esse positiva voluntas peccati, sed tantum permissiva, quia directè vult Deus præcisè non nisi poenam, & in poenam negationem talis concursus: hoc autem quod sequitur, non est secundum intentionem divinam: ad eum planè modum, quo sciens & hostes & cives inclusos in turri, jubet tamen quater Dux militiæ eandem, intendens occisionem hostium, cui conjungitur occisio civium: sic etiam in præsentem intendit Deus poenam, quidquid sit, quid postea sequatur.

Nihilominus videtur esse quædam indecentia defectum illum tam enormem ex objecto, qualis est non posse facere actum honestum moraliter, rejicere in ipsummet Deum statuentem denegare concursum.

4. **RATIO** est Aureoli apud Suar. c. 10. Obsinationem referentis in infusum illis habitum vitiosum in poenam peccati, determinantemque eos ad tales actiones.

5. **RATIO** est Gabrielis & Occhami, qui censent, infusum esse illis actuale odium Dei. *Proque hæc ratio*

NON SATIS FACIT. Quia videtur deedere Deum ut talia infundat, immo si nomine odii Dei veniat vitalis actus, impossibile erit illum infundi.

DIFFI.

DIFFICULTAS III.

Undenam desumatur Obstinatio?

Sequendo methodum Martinon.

ASSERO 1. *Non amisisse Angelos libertatem physicam ad non peccandum, vel agendum bene moraliter*; Ratio, quia illud principium est ipsamet voluntas, quæ eadem entitative manet.

ASSERO 2. *De facto demones abstinere ab aliis actibus in quibus exercendis peccarent ex objecto*. Ratio, quia de facto Exorcismis Ecclesiasticis coguntur ad abstinendum ab aliquibus inferentis malis.

ASSERO 3. *In sententia, quæ assereret, posse diabolum indifferentes in individuo, posset concedi talis actus ab illis exerceri*: Cur enim non possent habere displicentiam de tormentis suis, ex eo quod patitur, quia mala sunt? Non est autem contra rationem fugere sibi nociva, inquit Martinon.

ASSERO 4. *Non exerceri à demonibus actus bonos moraliter, qui sint undequaque boni*. Ratio, Auctoritas 1. Joan. 3. v. 8. *Ab initio diabolus peccat*. Deinde, quia semper est in apprehensione suæ miseræ, ob quam Deo semper irascitur. Denique, quia ita omnes communiter docent.

Exinde tamen non sequitur, quod singulis suis actibus peccent: non enim peccant illis suis actibus, de quibus Asserto precedenti; aliàs dum etiam Ecclesia exorcismis & interminatione imperat illis aliquid, hoc ipso imperaret illis peccatum, si omnes illorum actiones, sunt peccatum. Deinde multa exerceant necessarii non liberè, quæ ex eo ipso, quod exerceantur non liberè, non sunt peccaminosa, qualis est v.g. dolor ille damnationis.

ASSERO 5. *Causam obstinationis eorumdem, est se malam illorum voluntatem, quæ presenti semper dolore irritatur, & perpetua cogitatione de æterno suo maledicto statu*. Et sicut homo dum est in actuali ira gravi contra proximum, perpetuus est in illa meditatione, quæ illum urget ad faciendum huc & nunc, quod putat esse saltem extrinsecum malum proximi, ut maledictiones, executiones, taxæ, &c. Ita simile quid evenit damnatis. Ex parte etiam Dei dicit Arriaga ob stare, quia non dantur illis ullæ extraordinariæ, & fortiores vocationes, ad bene operandum.

Sed daturne saltem illis gratia sufficiens? Putarem non dari illis gratiam sufficientem, ut peniteat illos facti: videtur enim hoc status ille exigere, consequenter nec datur illis gratia sufficiens, ne doleant, dolore illo, essentiali damnationi. An autem ad alia mala non facienda detur illis gratia sufficiens, pro parte affirmativa hæc ratio stat: Quia si non daretur, hoc ipso actu non peccarent, supponuntur autem de novo peccare damnati in multis, ut supponit Martinon n. 67. & Arriaga n. 51. Videturque suadeat ille locus ab initio diabolus peccat. In hac re ta-

men videntur esse oppositæ sententiæ Auctorum. Nam cum supposuisset Mart. dari illis gratiam sufficientem, nihilominus n. 70. docet auxiliis gratiæ demones & damnatos omnino carere, idemq; repetit n. 72. Cit. sup. Suar. docet illos gratia sufficienti non destitui, & tamen c. 11. n. 2. dicit illos relinqui sine omni gratuita vel morali Dei iuvatione. In quo principio, materialiter non nisi peccarent demones, malis suis actibus, quo etiam supponit Arriaga cit. n. 41. sub finem.

Ea, quæ adferuntur de bonis actibus damnatorum, tantum ostendunt, habere illos sanas interdum cogitationes, sed necessarias; adeoque non bonas moraliter, ut cum dicunt, se esse infensatos.

Actus voluntatis sequentes illas sanas cogitationes non sunt honesti simpliciter: quia ita dolent ob pœnas, ut ex malitia sua non dolerent, si non esset infernus, quem actum esse inhonestum dixi in materia de Pœnitentia, ubi de Attritione.

Quod attinet ad appetitum Epulonis volentis convertere fratres, cum hoc sit fortè parabola, non debet in omnibus accommodari; Si autem est historia, potest malitia illius actus ex hoc deduci: quia non doleret, nisi esset locus ille tormentorum. Suarez dicit id factum ab illo ex odio Dei, ne de suis etiam fratribus vindictam sumeret: quod respuit Arriaga, rationemque dat; quia non potest esse odium Dei, ut peccator convertatur. Sed nunquid non est locus alteri formalitati, velle scil. alios converti ex odio Dei, ne de suis vindictam sumat: ad eum modum, quo ex odio Judicis potest dissuaderi scelus, ne vindicans sanguine suæ domus, ut vocant, tingat suas manus. S. Chrysostomus per Ironiam appellat eum humanum. Monet tamen Suarez ex communi Theologorum L. 8. c. 11. n. 26. quod nec pœna damni, nec pœna sensus augeatur illis, propter illa mala, quæ committunt.

QUÆSTIO V.

De Pœna Demonum.

PRÆMITTO 1. cum Martinon d. 44. n. 39. *Quod pœna sit, sit malum, ob culpam illatum*. Hoc ipsum malum, aliud est privativum, stans in ablatione alicujus boni, & hoc appellatur pœna damni: & aliud positivum, stans in perfectione alicujus mali, & hoc vocatur pœna sensus: prior illa absolute loquendo potest esse sine dolore ut est in infantibus, si illi sint in limbo; de facto tamen in inferno, est cum dolore: hicque dolor pertinet ad pœnam damni, tanquam accessorium ad principale, & tanquam complementum infortunii, stantis, in non habere tantum bonum hæc Mart. ex communi sententia.

Sed